

licht, vol warmte en vol poëzie, vermoed, dat *dat* het werk was van dien ouden heer (door Katwijksche visschersvrouwen, met het oog op zijn wit haar, eens voor „vast in de tachtig” aangezien); geen hunner heeft geweten, dat het onaanzienlijk doekje, waarop zij een onbegrijpelijke kleuren-mengeling zagen, onder zijn handen een kunstwerk zou worden, een monument van het heerlijk-schoone, dat ons land te zien geeft, voor wie oogen heeft om daarvan te genieten.

Liefst gaat hij in gezelschap 's zomers die kunstreizen doen.

Evenals hij zelf er van spreekt, hoe hij aan den Belgischen landschap-schilder L. Robbe verplichting heeft, zijn er jongeren, die op hun beurt van

Te Vogelenzang.

hem geleerd hebben, en niet het minst door met hem mee uit te trekken. Een dertig jaar geleden was het A. Mollinger (nu reeds sedert lang overleden), die Roelofs het zich „tot een eer rekent” opgeleid te hebben. Uit later tijd kunnen H. W. Mesdag, J. Th. Kruseman en Storm van 's Gravensade vermeld worden; tegenwoordig is het F. Smitsaert, wiens werk hij met veel belangstelling volgt. — Een andermaal weer zijn het tijdgenooten, met wie hij er op uitgaat, is het Weissenbruch, is het v. d. Sande Bakhuyzen.

Denkt gij, dat nu de „Lehrjahre” reeds lang, zeer lang achter den rug zijn, het met het werk wat minder ernstig genomen wordt?

— Hoe laat zullen de heeren eten? vraagt de herbergier.

En Roelofs antwoordt, alsof het van zelfs spreekt: